

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Csiky Ottó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, ... jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal (alperes címe) alperes ellen, közigazgatási jogkörben okozott kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 47.P/T.632.140/2003/29. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000 (háromszázezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes államigazgatási jogkörben okozott 40 millió Ft általános kártérítés és 10 millió Ft nem vagyoni kár megtérítése iránt előterjesztett keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperes javára 800.000 Ft perköltséget, valamint az államnak az Illetékhivatal külön felhívására 900.000 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 349. § (1) bekezdését, a Ptk. 339. § (1) bekezdését, a Ptk. 75. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdését, továbbá a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontját és a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltakat, amelyek alapján kifejtette, hogy az alperesnek a perben azt kellett

bizonyítania, hogy nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az elsőfokú bíróság a közigazgatási perben született jogerős ítéletben megállapított tényállást elfogadva megállapította azt, hogy az alperesnek a felperest a ... szám alatti játékteremben folytatott szerencsejáték-szervezői tevékenységtől véglegesen eltiltó határozata jogellenes volt. Ugyanakkor a határozat meghozatalakor jogértelmezési kérdés merült fel abban a körben, hogy a jegyző szakhatósági nyilatkozata, amelyben hozzájárul a játékterem működéséhez, illetve vizsgálja, hogy a játékterem megfelel-e az építésügyi és a szerencsejáték szervezésére vonatkozó jogszabályokban foglaltaknak, továbbá a szakhatósági nyilatkozat visszavonása mennyiben köti a közigazgatási hatóságot.

Utalt az államigazgatási eljárásról szóló 1957. évi IV. törvény (Áe.) 20. §-ára, amely szerint jogszabály elrendelheti, hogy a határozat meghozatala előtt más közigazgatási szerv előzetes hozzájárulását kell beszerezni. A szakhatóságot az ügyben érdemi döntésre jogosult közigazgatási szerv keresi meg. A szakhatóság állásfoglalása az Áe. 62. § (3) bekezdése értelmében csak az érdemi határozat elleni fellebbezésben támadható meg, önállóan nem. Amennyiben a jogszabály szakhatóság közreműködését írja elő, a közigazgatási szerv a szakhatóság bevonása nélkül nem hozhat döntést, a szakhatóság döntését nem változtathatja meg, attól nem térhet el. Jelen esetben az alperes határozatának kiadását követően a jegyző szakhatósági hozzájárulását visszavonta. Ezért jogértelmezési kérdésként az merült fel, hogy a már megadott, de később visszavont szakhatósági hozzájáruláshoz is kötve van-e a közigazgatási szerv. Az alperes ezt a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény (Szjtv.) 36. § (1) bekezdésében megfogalmazott ellenőrzési kötelezettségével oldotta fel, mely azt írja elő, hogy a szerencsejátékok szervezése felett folyamatos ellenőrzési kötelezettség áll fenn abban a körben, hogy a tevékenység a jogszabályoknak, az engedélynek, a játéktervnek és jogszabály alapján a Szerencsejáték Felügyelet által kiadott előírásoknak megfelel-e.

Hivatkozott a jogerős ítélet indokolására, amely szerint ilyen helyzetben az alperes kénytelen volt az eljárást lefolytatni, az eljárás során a visszavont szakhatósági hozzájáruló nyilatkozatra figyelemmel a felperest a szerencsejáték-szervezési tevékenységtől véglegesen eltiltó határozatot hozott, melyet utóbb kiegészített a határozat azonnali végrehajtásának elrendelésével is. Kifejtette, hogy önmagában a jogszabály eltérő értelmezése jogellenes és felróható magatartást nem valósít meg, a téves jogszabály értelmezésen alapuló határozat meghozatala a hatóság alkalmazottja vétkességének megállapításához nem elegendő, ehhez nyilvánvaló és kirívó jogsértés szükséges.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes azzal, hogy a felperest a szerencsejáték szervezésétől eltiltó határozatot hozott, nem követett el olyan kirívó jogsértést, amely kártérítési felelősségét megalapozná. Utóbb tévesnek bizonyult ugyan az alperes határozata, de ez a tévedés nem lépi át azt a határt, amely a jogalkalmazási és jogértelmezési tévedést felróhatóvá teszi és ezáltal kártérítési felelősségét megalapozza. Ezt alátámasztja az Szjtv. 26. § (12) bekezdésében foglalt rendelkezés is, amely a játékterem működését oktatási vagy nevelési

intézmény kétszáz méteres körzetében nem teszi lehetővé és a jegyző feladatkörébe tartozik a szakhatósági hozzájárulás megadása szempontjából ennek a körülménynek a vizsgálata, a jegyző pedig visszavonó nyilatkozatában a Budapest Főváros Önkormányzata Főpolgármesteri Hivatal Oktatási Ügyosztályának tájékoztatására alapította döntését. Az elsőfokú bíróság értékelte az ügyészégi eljárásban tett felszólalást és az ügy kivizsgálására vonatkozó indítványt.

Figyelemmel volt arra is, hogy az alperes korábbi gyakorlatát, amely a perbeli visszavonó határozattal megegyezett, a közigazgatási bíróság jogszerűnek ítélte meg, a korábbi ügyekben megfogalmazott jogértelmezési szempontokat pedig alappal vette figyelembe a jelen ügyben döntése meghozatalánál.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes a perben nem bizonyította a szerencsejáték szervezői tevékenység eltiltásáról, és az azonnali végrehajtásról rendelkező határozat meghozatala, továbbá az általa állított kár bekövetkezése közötti összefüggést sem. A felperes nem tette vitássá, hogy a határozatok meghozatalát követően a játékterem engedélyét nem adta le, a kaszinót továbbra is üzemeltette, az alperes pedig a határozat végrehajtása érdekében intézkedést nem foganatosított, így a játékterem továbbra is működött, a vendégeket fogadhatta. Tehát a határozat meghozatala önmagában a forgalomra, a bevétel alakulására nem volt közvetlen kihatással, amennyiben ilyen forgalomcsökkenés és bevételkiesés keletkezett, az nem hozható okozati összefüggésbe a határozattal.

Megállapította, hogy az alperes elnöke a sajtó részére jogszerűen adott a tényeknek megfelelő tájékoztatást, a csatolt újságcikk alapján nem állapítható meg, hogy a felperes jóhírnevét sértő, valótlan tartalmú tényt állított. Az újságíró által megfogalmazott tudósítás az alperes elnökének tájékoztatásán alapul, nyilatkozatát azonban nem szó szerint idézte, hanem közvetítette, abból felperes jóhírnevét sértő tényállítás nem volt kiolvasható. Ezt támasztja alá a PKKB ... számú jogerős ítéletének indokolása is.

Felperes azon érvelését sem találta alaposnak, hogy az alperes eljárása során az azonnali végrehajtás elrendelésével megsértette az ügyfélegyenlőség elvét. Az alperes igazolta más szakhatósági hozzájárulások visszavonása során tanúsított intézkedéseivel, hogy azonos tényállású ügyben ugyanúgy eltiltó határozatot hozott, más szerencsejáték szervezőkkel szemben is alkalmazta az azonnali végrehajtás elrendelését. Annak nem volt jelentősége az ügy megítélése szempontjából, hogy a perben ... személye és szerepe nem tisztázódott. Az alperes igazolta azt is az eljárás során, hogy az ügyben több panasz is érkezett hozzá, az alperes pedig akár névtelen bejelentés alapján is köteles eljárni. Mindezekre tekintettel a felperes bizonyítási indítványát, mint szükségtelent elutasította, amely bizonyítási indítvány a kár bekövetkezésének és összegszerűségének alátámasztására vonatkozott.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a jogalap és az okozati összefüggés kérdésében közbenső ítélet meghozatalát, míg az összegszerűség meghatározása céljából az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Fellebbezése indokolásában hivatkozott a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakra, kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, azonban a bizonyítékokat nem jelölte meg és nem határozta meg azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél figyelembe vett, sőt a bizonyítékokat egyáltalán nem mérlegelte, így nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdésében előírt kötelezettségének, emiatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének van helye, külön vizsgálat nélkül. Amennyiben a Fővárosi Ítéltábla nevesíti a tanúkat, azok vallomását egymással és az egyéb dokumentumokkal összeveti, a tényállást kiegészíti, akkor lehetőség van az elsőfokú ítélet megváltoztatására és közbenső ítélet hozatalára. Azonban a kártérítés összecszerűségének a vizsgálata további széles körű bizonyítást igényel, ezen bizonyítási cselekményeket pedig az új eljárás keretein belül kell elvégezni. A felperes a fellebbezésben kiinduló pontnak tekintette a Fővárosi Bíróság ... számú ítéletnek a megállapításait, amelyekből következően az alperes a tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, az ügyfelet megillető joggyakorlást nem biztosította és ellenőrzési kötelezettségét is elmulasztotta.. A szakhatósági eljárás speciális szabálya szerint az Áe. 62. § (3) bekezdése értelmében a szakhatóság állásfoglalása csak az érdemi határozat elleni fellebbezésben támadható meg, önállóan nem. A felperes álláspontja szerint a jegyző korábbi szakhatósági állásfoglalását visszavonó határozata nyilvánvalóan jogellenes. A szakhatósági határozat törvénysértése vonatkozásában az államigazgatási eljárás jogalanya, a felperes az érdemi határozatot meghozó szerv ellen fordulhat kártérítési igénnyel. Így az eljárás tárgyát képezi a szakhatósági eljárás jogszerűsége és ezen körben is az alperes köteles helytállni. Ennek szellemében járt el az alperes is, hiszen a pervesztessége esetére perbe kívánta hívni az V. kerületi Polgármesteri Hivatalt. Tehát már önmagában az alapítélet megállapításai és a szakhatóság nyilvánvaló jogellenessége alapján fennáll az alperes kártérítési felelőssége.

A felperes kifejtette, hogy az alperes alkalmazottai tanúvallomásuk során egymással ellentétes nyilatkozatokat tettek, a vallomásukból azonban kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperesi határozat soron kívüli eljárás kereteiben született meg, a kialakult helyzetet tükrözi az egyik alperesi középvezető különvéleménye is. Hivatkozott arra, hogy a soron kívüli eljárást semmi nem indokolta, amennyiben nem soron kívüli az ügyintézés, hanem az általános eljárási szabályok szerint jár el az alperes, már akkor elkerülhető lett volna a sérelmezett határozatok meghozatala. Kitért arra is, hogy az államigazgatási eljárásban nem ismert teljesítési határidőt tartalmazott a sérelmezett határozat, ilyen jellegű és tartalmú teljesítést előíró határozatot az alperes más szerencsejáték szervezővel szemben nem hozott, így az eljárás során negatívan diszkriminálta a felperesi társaságot.

Példa nélkülinek tartotta azt is a Szerencsejáték Felügyelet gyakorlatában, hogy utólagosan rendelkeznek a határozat előzetes végrehajthatósága kérdésében, az észszerűségi és törvényességi szempontok figyelmen kívül hagyásával. Kifogásolta, hogy nem képezi a tényállás részét az elsőfokú eljárásban becsatolt ...-i ... című

lapban megjelent cikk sem, amely szerint ... visszautasította a vádat, és nyilatkozata szerint háromszor kérte az V. kerületi Önkormányzatot, hogy bírálja felül az elvi nyilatkozatát, mindhiába, majd ezt követően azt közölte, hogy hajlik arra, hogy a közigazgatási hivatalhoz forduljon, rendet kellene csinálni. Mindezek alapján nehezen képzelhető el, hogy a jegyzői visszavonó határozat megszületéséhez nincs köze az alperesnek. Ennek a cikknek a tükrében más értelmet kap a ...-i újságcikk. Utalt arra, hogy a korábbi cikk nem volt egyébként tárgya a sajtóhelyreigazítási ügynek. A felperes szerint a Szerencsejáték Felügyelet vezetője a ...-i cikkben olyan információkat szolgáltatott az újságírónak, aki olyan következtetéseket tudott levonni az információkból, miszerint a hatósággal bűjőcskázik a felperes, kizárólag a határozat átvétele eredményezheti a felperessel szemben, hogy működésüket rövid ideig még folytatni tudják. Olyan nyilatkozatot tett a vezető, hogy a határozat átvételét követően már jogellenesen folytatják a szerencsejáték szervezői tevékenységet, és még tiltott szerencsejáték folytatása miatt büntetőeljárás is kezdeményezhető a felperessel szemben. Így megsértette a Ptk. 76. és a Ptk. 78. §-ában biztosított jogait. A valótlan tényállítások elnehezítették a felperes gazdasági életben való részvételét, létbizonytalanságot okozott a munkavállalók körében, a látogatók egy részében a szerencsejáték szervezővel szemben elvárható magas fokú bizalmat rendítette meg. A sajtó tájékoztatását, valamint az interjú megjelenését követően az alperes meggyőződött arról, hogy a határozata az Áe. 72. § (3) bekezdése szerint nem hajtható végre, így maga is megtudta, hogy a közvélemény tájékoztatása során jogszerűtlenül járt el. Ezt követően az államigazgatási szervnek a téves tájékoztatást felismerve kötelessége lett volna a nagy nyilvánosság előtt a nyilatkozatait visszavonni és kellő elégtételt szolgáltatni a felperesi társaságnak. Ezzel szemben az alperes 2002. október 22-én meghozott határozatával a korábbi döntése rendelkező részét kiegészítette és elrendelte a határozat azonnali végrehajtását. Az ilyen összefüggések mellett született határozat a rendeltetésszerű joggyakorlás nyilvánvaló és durva sérelmét eredményezi. Ezzel sérelmet szenvedtek az uniós normák által is megkövetelt, valamint az Áe. 2. § (5) bekezdésében meghatározott részrehajlás nélküli pártatlan döntéshozatal alapvető követelményei is. A felperes kifogásolta ... tanúvallomásaival és az ügyben fennálló szerepével kapcsolatosan az ítéletben tett megállapításokat. Előadta, hogy ... meghallgatásával bebizonyosodott az, hogy a médiahadjáratot eredményező ügy a valóságban nem létezik, valamennyi eljárást ... nevével visszaélve hamisan kezdeményezték. Amennyiben a vallomás értékelése során bármilyen aggály vagy ellentmondás felmerül, akkor az ... tanúkenti meghallgatásával tisztázható. Felperes kifejtette, hogy amennyiben az alperes eleget tett volna az ellenőrzési, tényállás tisztázási kötelezettségének, valamint az ügyfelet megillető jogokat biztosította volna, akkor nem hozhatta volna meg a sérelmes határozatát. Az Áe. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással előadta, hogy a Szerencsejáték Felügyelet ellenőrző feladata a tények feltárására és az ügyféli jogok biztosítására kell, hogy irányuljon. Hivatkozott a közigazgatási döntvénytárban közzétett döntésre, mely szerint, ha a hatóság a tények felderítése nélkül hoz határozatot, az eljárás lényeges szabályait sérti meg, olyan jellegű és súlyú hibát vét, amely megalapozza a kártérítési felelősségét. Utalt ezt követően a Legfelsőbb Bíróság Pf.V.25.015/2002/2. számú ítéletére, amelynek értelmében az

Áe. 26. § (1) bekezdése szerint a közigazgatási szerv köteles a határozathozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Amennyiben ehhez a rendelkezésre álló adatok nem elegendőek, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le. Ha a tények felderítése nélkül hoz határozatot a hatóság, az eljárás lényeges szabályait sérti meg, olyan jellegű és súlyú hibát vét, amely megalapozza a Ptk. 349. § (1) bekezdés és a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősséget. Mindezek mellett az alperes megsértette az Áe. 2. § (2) bekezdésében meghatározott jogok érvényesülése, a (4) bekezdésben rögzített, a hatóság és az ügyfelek közti együttműködési valamint a (6) bekezdésben az ügyfelet az államigazgatási eljárásban megillető nyilatkozattétel, továbbá a jegyzői határozat vonatkozásában a jogorvoslat joga körében fennálló alapvető kötelezettségeit. Álláspontja szerint nem fogadható el szokványosnak a hamis bejelentés alapján indult nagy nyilvánosság előtti prejudikációt követő azon alperesi tevékenység, amely során sorozatos szabálytalanságot és az esélyegyenlőséget nem biztosító eljárásban felperes működésének létalapjától mindenfajta erkölcsi, fegyelmi és kártérítési felelősség nélkül tilthatja el.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság még a felperes előadása szerint is széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, és az ennek eredményeként megállapított tényállás és bizonyítékok megjelennek az ítéletben. Az elsőfokú bíróság kellő módon kifejtette a bizonyítékok mérlegelését. Hivatkozott arra, hogy önmagában a közigazgatási határozat jogellenes mivolta nem teszi megállapíthatóvá a közigazgatási jogkörben kártérítési kötelezettségét. Az államigazgatási szerv téves jogszabály értelmezése, illetve a bizonyítékok téves értelmezése önmagában nem valósít meg felróható magatartást. Annak megállapításához nyilvánvaló és kirívó jogsértés, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése szükséges. Az alperes ilyen jogsértést nem valósított meg. Utalt arra is, hogy az alpereshez több panasz is érkezett, ezért a soron kívüli eljárás nem eredményezett más döntést, mintha erre nem került volna sor. Az államigazgatási eljárásban lehetőség van a 24 órás teljesítési határidő elrendelésére. Az azonnali végrehajtás elrendelése az ügy érdekéhez tartozó kérdés, ezért az Áe. előírásaival összhangban állt az alperes kiegészítő határozata. Az alperes vezetőjének az ügyben adott sajtónyilatkozata nem tekinthető államigazgatási jellegű tevékenységnek, mivel ebben az esetben nem gyakorolt közhatalmi jogosítványokat. Az alperes az eltöltő határozat végrehajtása érdekében nem tett intézkedést, játéktermét ugyanolyan feltételek között üzemeltette, így semmilyen hátrány, sérelem vagy kár nem érte.

... ügyvéd tanúkénti meghallgatását a felperes az elsőfokú eljárás során nem kezdeményezte, ezért ennek elmaradása nem róható a bíróság terhére.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg a tényállást, amelyre alapított döntésével és annak jogi indokolásával a másodfokú

bíróság is egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helybenhagyta.

Elsőként a másodfokú bíróság a felperes azon kifogását vizsgálta meg, amely szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte a tanúvallomásokat, és nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

A Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Röviden meg kell említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tény nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ezen kritériumoknak megfelel. Az ítélet indokolásának elején az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a tényállást a felek képviselőinek nyilatkozata, a csatolt iratok és a tanúk vallomása alapján állapította meg. Azt is tartalmazza az elsőfokú ítélet, hogy a közigazgatási perben hozott jogerős ítélet illetve a sajtó-helyreigazítási perben született jogerős ítélet megállapításait is alapul vette döntése meghozatalánál. A tanúk nevesítésének hiánya nem jelenti azt, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mivel alapvetően az okirati bizonyítékokra, és nem a tanúk vallomására alapította határozatát, másrészt pedig az ítéletből kitűnik az, hogy a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével miként állapította meg a tényállást.

Az elsőfokú ítélet érdemi vizsgálata körében a másodfokú bíróság a következőket állapította meg.

A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

A Legfelsőbb Bíróság PK 42. számú állásfoglalása értelmében államigazgatási jogkörben okozott kárnak a Ptk. 349. §-a alkalmazása szempontjából csak az államigazgatási jellegű, tehát a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező-intézkedő tevékenységgel, illetve ennek elmulasztásával okozott kárt lehet tekinteni. Az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltételei közé tartozik a jogellenes magatartás, az államigazgatási tevékenységgel okozati összefüggésben álló kár, az államigazgatási szerv vétkessége, továbbá az, hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket a károsult igénybe vette.

Valamely jogszabály rendelkezésének az államigazgatási szerv részéről történő téves értelmezése, ezzel összefüggésben a bizonyítékok téves értékelése önmagában jogellenes és felróható magatartást nem valósít meg, ehhez nyilvánvaló és kirívó jogsértés szükséges. Így a jogértelmezési tévedés nem ad alapot az alperes kárfelelősségének megállapítására.

Az Áe. 20. §-a szerint jogszabály elrendelheti, hogy a határozat meghozatala előtt más közigazgatási szerv (szakhatóság) előzetes hozzájárulását kell beszerezni. A szakhatóságot - ha jogszabály másként nem rendelkezik - az ügyben érdemi döntésre jogosult közigazgatási szerv keresi meg.

Szerencsejáték ügyben a jegyző előzetes hozzájárulása szakhatósági közreműködésnek minősül az Áe. 20. §-a alapján. Ennek megfelelően a jegyző határozata köti a Szerencsejáték Felügyeletet. A közigazgatási szerv a szakhatóság döntését nem változtathatja meg, nem bírálhatja felül, attól nem térhet el, tehát döntése meghozatalában a szakhatósági vélemény köti a közigazgatási szervet.

A szakhatósági eljárás jogszerűségéért az alperes felelősséggel nem tartozik, tekintettel arra, hogy a szakhatósági eljárás lefolytatására egy önálló szerv jogosult, és mivel a szakhatóság előzetes hozzájárulásának beszerzése kötelezettsége volt az alperesnek, így ezzel kapcsolatban felróható magatartást nem tanúsított. A szakhatósági hozzájárulás hiányában az alperesnek nem volt lehetősége arra, hogy más döntést hozzon.

Magát az eljárás lefolytatását a felperes nem sérelmezheti, mivel az alperes az Szjtv. 36. § (1) bekezdésében előírt ellenőrzési jogkörében járt el, a hozzá érkezett több panaszbejelentésre tekintettel.

Az Áe. 26. § (1) bekezdése szerint a közigazgatási szerv köteles a határozathozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez a rendelkezésre álló adatok elegendőek, hivatalból vagy kérelemre bizonyítást folytathat le.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a felperes tényállás felderítésének hiányára és ügyféli nyilatkozatok beszerzésének elmulasztására vonatkozó hivatkozásának azért nem volt alapja, mert az alperes a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta, a szakhatósági vélemény beszerzését követően pedig a további ügyféli nyilatkozatok beszerzése nem bírt jogi relevanciával.

Hivatkozott a felperes a határozat indokolásának valótlanosságára, jogszabály téves értelmezésére és alkalmazására. Ebben a körben rámutat a másodfokú bíróság, hogy önmagában a határozat jogellenessége - amit valóban megállapított a közigazgatási perben eljáró bíróság jogerős határozata - nem eredményezi a közigazgatási szerv kártérítési felelősségének fennállását a korábban már kifejtettek szerint, mivel ehhez szükséges, hogy az alperes felróható magatartása megállapítható legyen, ez pedig a perben nem nyert bizonyítást. Erre sem a kifogásolt soron kívüli eljárás, sem a 24 órás törvénytörő teljesítési határidő meghatározása nem volt alkalmas.

Az utólagosan elrendelt azonnali végrehajthatóság visszaélésszerű gyakorlására is utalt a felperes. Az megállapítható volt, hogy az azonnali végrehajthatóság az ügy érdemi döntése körébe tartozó kérdés, így a közigazgatási szervnek lehetősége és kötelezettsége is volt ebben a kérdésben a határozatát kiegészíteni, mivel az Áe. 48. § (2) bekezdése értelmében a közigazgatási szerv hivatalból, vagy az ügyfél kérelmére a határozatot kiegészítheti, ha az ügy érdeméhez tartozó kérdésben nem határozott.

Önmagában az, hogy a határozat kiegészítésére került sor, nem eredményez jogsértést. Emellett az is megállapítható volt, hogy a határozat kézhezvételét követően a felperes azonnal keresetet nyújtott be a bíróságnál a közigazgatási határozat megtámadása iránt. Ennek során a határozat végrehajtásának felfüggesztéséről döntött a bíróság, és a felperes előadása szerint ő sem tett semmilyen intézkedést a határozat végrehajtása érdekében, ugyanolyan feltételek mellett, változatlan módon üzemeltette a kaszinót, így okozati összefüggés hiányában a felperes erre sem alapozhat kárigényt.

A hatóság képviselőjének nagy nyilvánosság előtt a határozat megváltoztathatatlanságára utaló téves nyilatkozataira való felperesi hivatkozás nem volt megalapozott, tekintettel a sajtó-helyreigazítási ítéletre is, amely tartalmazta azt, hogy a nyilatkozat nem volt jogsértő, továbbá arra is, hogy az alperes kizárólag a képviseletében eljáró vezető nyilatkozataért tartozik felelősséggel, a cikk szerzőjének az írásban megfogalmazott megállapításaiért, véleményéért nem. Jelen esetben tehát csak és kizárólag az alperesi vezető nyilatkozata volt vizsgálható. Ez sem a sajtó-helyreigazítási perben vizsgált cikkben közöltek, sem a ...-i cikkben állítottak vonatkozásában nem tartalmazott valótlan és sértő tényközlést, csupán az eljárás menetét rögzítette.

A felperes keresetében sérelmezte az alperesi jogelőd azon szándékát is, miszerint a pénzügyminisztériumi rendeletet oly módon kívánták módosítani, amely alapján a Pedagógiai Szakszolgálat intézményei is az engedélyezési eljárás során védelemben részesülhessenek, ez semmiféle, a felperest érintő jogellenes és sértő magatartást nem takar, ezért ez sem szolgálhat kártérítési igény alapjául.

A felperes fellebbezésében hivatkozott tanú meghallgatását a felperes az elsőfokú eljárás során nem kérte, a tanúbizonyítás lefolytatása egyébként a jogvita érdemi elbírálása szempontjából a Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint szükségtelen volt.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét elutasította. A Fővárosi Ítéltábla egyebekben csupán visszautal az elsőfokú ítélet helyes indokaira.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségről a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre.

Budapest, 2007. október 2.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.

a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. . Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő